

บทบรรณาธิการ

การเมืองท้องถิ่น (Local Politics) ถือเป็นฐานรากที่สำคัญของการเมืองระดับชาติ การเมืองท้องถิ่นที่เข้มแข็งมั่นคงย่อมส่งผลต่อความเข้มแข็งมั่นคงของการเมืองระดับชาติเช่นกัน การเมืองท้องถิ่นยังเป็นพื้นที่ทางการเมืองที่ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งได้แก่ ภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชนต่างก็มีส่วนร่วมในการจัดสรรสิ่งมีคุณค่าในท้องถิ่น โดยมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอยู่ตลอดเวลาเพื่อนำไปสู่การสร้างสรรค์ระดับชาติ การทำความเข้าใจการเมืองท้องถิ่นเพื่อเข้าถึงและเข้าใจบริบทของแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีความแตกต่างกันไป จึงมีความจำเป็นที่จะนำไปสู่ความเชื่อมโยงในมิติต่างๆของการเมืองในระดับชาติต่อไป วารสารการเมืองการปกครองปีที่ 11 ฉบับที่ 1 จึงเริ่มต้นศักราชใหม่ด้วยการตีพิมพ์เนื้อหาและสาระทางวิชาการที่ได้ผ่านการกลั่นกรองจากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อให้เกิดขึ้นซึ่งเนื้อหาสาระอันสะท้อนให้เห็นถึงการเมืองท้องถิ่น (Local Politics) ในมิติต่างๆ ผ่านบทความ ภายใต้ประเด็นหลักคือ **การเมืองท้องถิ่น (Local Politics)** เพื่อเป็นฐานข้อมูลองค์ความรู้ อันเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาต่อยอดเพื่อนำไปสู่พัฒนาการทางการเมืองในระดับชาติต่อไป

วารสารการเมืองการปกครองปีที่ 11 ฉบับที่ 1 นี้จึงประกอบไปด้วยบทความวิจัย บทความวิชาการ รวม 14 บทความ และ 1 บทความหนึ่งข้อโดยแยกพิจารณาเป็นรายประเด็นย่อยภายใต้ประเด็นหลักดังนี้ แนวคิดทฤษฎีด้านการเมืองท้องถิ่น (Concept and theory of Local Politics) การสะท้อนการเมืองท้องถิ่นผ่านมิติต่างๆของสังคม (approaches to local politics) และบทเรียนการเมืองท้องถิ่นจากประสบการณ์ต่างประเทศ (local politics through international experience)

ประเด็นเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีด้านการเมืองท้องถิ่น (Concept and theory of Local Politics) นั้น **เชิงชาญ จงสมชัย** กล่าวว่า ประชาชนในหมู่บ้าน ในอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม มีความรู้เกี่ยวกับองค์กร พื้นที่และเจ้าหน้าที่ในรัฐบาลท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ประสานงานทั่วไปขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างไรก็ตามพวกเขาประสบปัญหาในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของรัฐบาลท้องถิ่นและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญที่รัฐบาลท้องถิ่นต้องจัดการเรื่องภาพลักษณ์ในทางลบที่ประชาชนในหมู่บ้านมี พวกเขาต้องปรับปรุงภาพลักษณ์ผ่านการแก้ปัญหาให้กับประชาชน มีความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชน พัฒนาระบบการให้บริการเพื่อรับใช้ประชาชนให้เร็วขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อกิจกรรมต่างๆ ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

ต่อสกุล พุทธศักดิ์ และ สุวิชา เป้าอารีย์ กล่าวว่าลักษณะการเมืองท้องถิ่นที่มีระบบอุปถัมภ์ในคติเห็นแก่เครือญาติในพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ในอำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา คือ ระบบการเมืองท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ในกลุ่มครอบครัวและเครือญาติโดยสายเลือดของกลุ่มการเมืองท้องถิ่น ซึ่งเป็นระบบความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันอย่างคงทน

ถาวร และทำให้การเมืองท้องถิ่นที่มีโครงสร้างอำนาจในลักษณะทฤษฎีชนชั้นนำ อำนาจอันเกิดจากสิทธิอำนาจตามประเพณีดั้งเดิม ประกอบกับอำนาจจากบารมี นำสู่อำนาจในทางกฎหมาย อยู่ที่กลุ่มคนกลุ่มเดียวที่อยู่เหนือของยอดพีระมิดระบบการเมือง ภายใต้วัฒนธรรมการเมืองท้องถิ่นแบบปรีชาหาหรือของคนในพื้นที่ และยังพบว่า ระบบอุปถัมภ์ในคดีเห็นแก่เครือข่ายมีผลต่อการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใน 3 ด้าน คือ (1) มีผลต่อการกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่ (2) มีผลต่อความรวดเร็วในการพัฒนาพื้นที่และการแก้ปัญหาที่มีความจำเป็นเร่งด่วน และ (3) มีผลต่อความมีเสถียรภาพทางการเมือง และการลดความขัดแย้งในพื้นที่

ประเด็นการสะท้อนการเมืองท้องถิ่นผ่านมิติต่างๆของสังคม (approaches to local politics) นั้น **ศราววุฒิ วิสาพรหม** กล่าวว่า กระบวนการกลายเป็นสินค้าของวัฒนธรรมล้านนาเริ่มก่อตัวมาตั้งแต่อดีต โดยมีปัจจัยมาจากภายในท้องถิ่น รัฐไทย และระดับโลก ประการแรก กระบวนการกลายเป็นสินค้าของวัฒนธรรมล้านนาเป็นผลผลิตจากบริบทเชิงโครงสร้างของระบบทุนนิยมโลกาภิวัตน์ เมื่อพิจารณาโลกาภิวัตน์ในฐานะพัฒนาการของระบบทุนนิยม และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรม ประการที่สอง ปัจจัยจากนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐไทยนับตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา และประการที่สาม กระแสความคิดท้องถิ่นนิยมและกระบวนการรื้อฟื้นอัตลักษณ์ล้านนาตั้งแต่ทศวรรษ 2490 เป็นต้นมา และยิ่งเด่นชัดมากขึ้นอีกในช่วงปลายทศวรรษ 2530 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

วนิดา พรหมหล้า กล่าวว่า ปัญหากฎหมายอันเกี่ยวกับระบบการรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการก่อสร้างทางหลวงท้องถิ่นมีดังนี้ (1) ข้อจำกัดด้านกฎหมาย กล่าวคือการขาดบทบัญญัติของกฎหมายที่ชัดเจนถึงการกำหนดให้ทางหลวงท้องถิ่นเป็นหนึ่งในโครงการที่จะต้องดำเนินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และรวมถึงปัญหาเรื่องการตีความกฎหมายของหน่วยงานรัฐที่มองแยกส่วนเป็นโครงการๆ ไม่ได้มองโครงการเป็นภาพรวมทั้งพื้นที่ (2) ข้อจำกัดด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ ขาดการสนับสนุนและประสานงานที่มีประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (3) ข้อจำกัดด้านตัวรูปเล่มรายงาน รวมถึงเนื้อหาของรายงาน กล่าวคือ เนื้อหารายงานที่มาก ละเอียดย และภาษาที่เป็นทางการและเป็นภาษาเทคนิค ซึ่งทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจ (4) ข้อจำกัดด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่การขาดการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง กระบวนการทำรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้นที่ผ่านมามีไม่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริง (5) ข้อจำกัดด้านการติดตามตรวจสอบภายหลังการดำเนินการ การตรวจสอบการดำเนินงาน การติดตามการปฏิบัติตามมาตรการในรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้นต่ำกว่าจำนวนโครงการที่ได้รับความเห็นชอบเป็นจำนวนมาก (6) และข้อจำกัดด้านกรอบระยะเวลาการพิจารณารายงาน การมีกรอบระยะเวลาจำกัดและไม่สอดคล้องกับกระบวนการพิจารณาทั้งระบบส่งผลกระทบต่อความละเอียดรอบคอบของเนื้อหารายงาน และ (7) ข้อจำกัดในการลงพื้นที่เพื่อศึกษาโครงการ และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโครงการ

ชญาดา หงษา กล่าวว่า ระดับการมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตบางพลัดในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับน้อย 2 ด้าน

ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการร่วมปฏิบัติและการมีส่วนร่วมในการประเมินผลการปฏิบัติ ระดับน้อยที่สุด 2 ด้าน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาและการมีส่วนร่วมในการวางแผน 2) ระดับประสิทธิภาพในการดำเนินการเพื่อการคัดแยกขยะมูลฝอยของสำนักงานเขตบางพลัดในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการขนส่งขยะมูลฝอย อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการรณรงค์ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะมูลฝอยและด้านการสนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์อยู่ในระดับน้อย 3) การมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะมูลฝอยของประชาชน มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการดำเนินการเพื่อการคัดแยกขยะมูลฝอยของสำนักงานเขตบางพลัดในทุกด้าน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 จากผลการวิจัยนี้จึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ (1) เพื่อประกอบการพิจารณานโยบาย; มุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างแรงจูงใจในการคัดแยกขยะ รวมถึงการคัดแยกขยะภายในสำนักงานเขตบางพลัดควรเป็นแบบอย่างให้กับประชาชนด้วย (2) เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการ ; (ก) จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการที่ได้รับการยอมรับว่าเป็น การแสดงความคิดเห็นร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเช่น ชุมชน ภาครัฐ และเอกชน (ข) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร่วมกันวางแผนปฏิบัติการเพื่อให้เขตบางพลัดเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการคัดแยกขยะ (ค) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร่วมกันวางแผนดำเนินการ ตรวจสอบและประเมินประสิทธิภาพการคัดแยกขยะ (ง) ส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการคัดแยกขยะสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยอาศัยวิธีการสื่อสารที่หลากหลาย (จ) สร้างแรงจูงใจในการคัดแยกขยะเช่น การสร้างรายได้จากการคัดแยกขยะ (ฉ) สนับสนุนงบประมาณและอุปกรณ์สำหรับคัดแยกขยะอย่างเพียงพอ โดยส่งเสริมให้มีการบริหารจัดการที่ดี

เกวลี ไตรมิตรวิทยากุล นรินทร์ ยิ่งยวด และ อภิชาติ ใจอารีย์ กล่าวว่า ประชาชนเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยโดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ พบว่า พฤติกรรมในการจัดการขยะมูลฝอย (X_{10}) และทัศนคติในการจัดการขยะมูลฝอย (X_{11}) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม ในการจัดการขยะมูลฝอย (Y) ได้แก่ พฤติกรรมในการจัดการขยะมูลฝอย (X_{10}) และทัศนคติในการจัดการขยะมูลฝอย (X_{11}) โดยร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อได้ร้อยละ 53.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\text{สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ } \hat{Y} = 0.537 + 0.089 X_{10} + 0.045 X_{11}$$

$$\text{และสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน } Z = 0.370 Z_{X_{10}} + 0.290 Z_{X_{11}}$$

ชัชรินทร์ ทองหม่อมราม และ บุญอนันต์ พินัยทรัพย์ กล่าวว่า แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรอยู่ในระดับสูง และจากการผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร จำแนกตามปัจจัยส่วน

บุคคล พบว่า ปัจจัยเพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีประสิทธิผลการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการทดสอบปัจจัยจุดใจที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของบุคลากร พบว่า ปัจจัยจุดใจในการปฏิบัติงานด้านลักษณะของงาน และด้านความรับผิดชอบต่องาน และปัจจัยค้ำจุนในการปฏิบัติงานด้านนโยบายและการบริหารงาน ด้านเงินเดือน ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของบุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

เพชรรัตน์ คลังแสง กล่าวว่า การประเมินความพร้อม และความต้องการจำเป็นของนิสิตระดับปริญญาตรี วิทยาลัยการเมืองการปกครอง ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษภายใต้การเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทั้ง 4 ด้าน นิสิตมีความพร้อมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.83$, S.D. = 0.71) และนิสิตมีความต้องการจำเป็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$, S.D.=0.90) ผลการวิเคราะห์ภาพรวมในการจัดลำดับความสำคัญด้านความต้องการจำเป็น ($PNI_{Modified} = 0.35$) โดยเรียงลำดับความสำคัญด้านความต้องการจำเป็น ($PNI_{Modified}$) จากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ ทักษะการเขียน ($PNI_{Modified} = 0.45$) ทักษะการอ่าน ($PNI_{Modified} = 0.38$) ทักษะการพูด ($PNI_{Modified} = 0.32$) และทักษะการฟัง ($PNI_{Modified} = 0.27$) ตามลำดับข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป 1) ศึกษาวิจัยในนิสิตที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว เพื่อเปรียบเทียบข้อมูล และนำมาปรับปรุงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในปัจจุบัน 2) ศึกษาวิจัยด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และเว็บไซต์ต่าง ๆ และ 3) การวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

จิรวัดน์ เจริญสุข และ ปกรณ์ ปรียากร กล่าวว่าองค์กรด้านคนพิการมีความพยายามที่จะสนับสนุนผลักดันให้ภาครัฐจัดการโดยสารแบบขานต่ำผ่านการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ในขณะที่หน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) กลับมีความพยายามที่จะละเลยความต้องการของคนพิการ และพยายามที่จะผลักดันรถโดยสารแบบขานสูงซึ่งเป็นรถโดยสารแบบเดิมสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างมากโดยเฉพาะในช่วงของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อย่างไรก็ตามภายหลังการรัฐประหาร เมื่อปี พ.ศ.2557 รัฐบาลพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา แสดงออกให้เห็นถึงความเอาใจใส่ต่อความต้องการของคนพิการด้วยการสนับสนุนการจัดการโดยสารแบบขานต่ำ และส่งผลให้มีรถโดยสารแบบขานต่ำจำนวนมากมาให้บริการในกรุงเทพฯ ดังเช่นที่ปรากฏในปัจจุบันสำหรับข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานภาครัฐ คือ ต้องทำความเข้าใจคนพิการและสิทธิของคนพิการในมิติของการเป็นส่วนหนึ่งของพลเมือง ไม่สร้างความแปลกแยกแตกต่างหรือตอกย้ำการเลือกปฏิบัติในเชิงนโยบายสาธารณะที่มีต่อคนพิการ

ประเต็นบทรียนการเมืองท้องถิ่นจากประสบการณ์ต่างประเทศ (local politics through international experience) ธนพร นิธิพฤทธิ และธนพันธ์ ไส้ประกอบทรัพย์ กล่าวว่าองค์ความรู้ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ บริเวณ Kuta และ Sanur ในจังหวัดบาหลี่ ประเทศอินโดนีเซีย นั้น ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการบริหารจัดการน้ำ ปัจจัยด้าน

สถานะเส้นทางบังคับ (Path Dependencies) , ปัจจัยด้านปทัสถาน (Norms) และปัจจัยด้านผลประโยชน์ (Interests) มีบทบาทร่วมด้วยเสมอ อย่างไรก็ตามนอกเหนือจากปัจจัยทั้ง 3 (ปัจจัยด้านสถานะเส้นทางบังคับ (Path Dependencies) , ปัจจัยด้านปทัสถาน (Norms) และปัจจัยด้านผลประโยชน์ (Interests) รวมถึงปัจจัยด้านชุมชนเองแล้ว ปัจจัยภายนอกอื่นๆ อาทิ รัฐบาลท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องนั้นก็ถือว่ามามีบทบาทสำคัญในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเรื่องทรัพยากรร่วมด้วย

Bishwanjit Singh Loitongbam กล่าวว่า in relation to the role of India's Buddhist circuit in reshaping North East India's tourism industry, mandala is a niche tourism product and promotion of mandala tourism is a divergent series of investment and will create forward linkages. There is high likelihood of increasing income and employment opportunities being achieved by North East India. For that, reestablishing and reconnection of ASEAN members with North East India through cross-border economic and cultural integration will be a good policy through cooperation such as exploiting, exploring, bridging, sharing and boundary spanning. It will bring closer economic and cultural ties between ASEAN and India and in the economic development of North East India.

นอกจากบทความวิจัยที่ได้สะท้อนประเด็นการเมืองท้องถิ่นแล้ววารสารฉบับนี้ยังมีอีกสองบทความวิชาการที่ได้สะท้อนถึงประเด็นการเมืองท้องถิ่นด้วย

ประเด็นเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีด้านการเมืองท้องถิ่น (Concept and theory of Local Politics) อำนวย บุญรัตน์ไมตรี สุพัตรา ยอดสุรางค์ และ อาทิตยา พิพัฒน์พงศ์อำไพ สังเคราะห์แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฉบับ พ.ศ. 2543 และฉบับ พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายอำนาจของรัฐให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนการกระจายอำนาจ ฯ ดังกล่าว มีสาระสำคัญประกอบด้วย (1) ภาพรวมของแผนการกระจายอำนาจ (2) กรอบแนวคิดการกระจายอำนาจ (3) ขอบเขตแนวทางและวัตถุประสงค์การกระจายอำนาจ สาระสำคัญทั้งสามองค์ประกอบดังกล่าว รัฐมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การดำเนินการกระจายอำนาจของรัฐไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นไปอย่างราบรื่น มีประสิทธิภาพ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระในกรอบของกฎหมาย และประชาชนได้รับประโยชน์จากบริการสาธารณะ การดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความโปร่งใส และประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้เขียนบทความนี้มีความมุ่งหวังเพื่อให้ผู้สนใจ และนักวิชาการด้านการปกครองท้องถิ่นได้เห็นถึงภาพรวม, กรอบแนวคิด, ขอบเขตและวัตถุประสงค์ของการกระจายอำนาจด้านการปกครองท้องถิ่นของประเทศ

ประเด็นการสะท้อนการเมืองท้องถิ่นผ่านมิติต่างๆของสังคม (approaches to local politics) *เอกราช บุญเรือง และ อโณทัย หาระสาร* กล่าวว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบกับปัญหาการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น เจ้าหน้าที่มีจำนวนไม่เพียงพอ และขาดความเชี่ยวชาญด้านการป้องกันภัยพิบัตินอกจากนี้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเน้นการจัดการภัยพิบัติในเชิงรับมากกว่าเชิงรุก และนโยบายที่เกี่ยวกับการป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นนโยบายที่สำคัญต่อประเทศชาติข้อเสนอแนะคือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรดำเนินการสรรหาและคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติ ควรจัดทำแผนและซ้อมรับมือภัยพิบัติทางธรรมชาติอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี ไม่ว่าจะเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือไม่ก็ตามในปีนั้นๆ ควรสร้างเครือข่ายด้านการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติกับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงหรือที่มีสภาพปัญหาคล้ายกัน และควรให้ประชาชนในพื้นที่ประสบภัยพิบัติทางธรรมชาติได้มีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติ ผ่านทางการจัดเวทีเสวนา การให้เข้าร่วมรับฟังและแสดงความคิดเห็นในการพิจารณาโครงการ และการให้มีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการ

และปิดท้ายด้วย บทวิจารณ์หนังสือ ซึ่ง *Sida Sonsri* ได้สรุปว่า the Book entitled “Muslim, Macapado Abaton. The 2018 Bangsamoro Organic Law in the Philippines: Solving the Mindanao Conflict with Autonomy Plus Compensatory Justice” is a well written book. The most interesting of this book is a strong argument for territorial autonomy as an effective approach in solving ethnic conflict which emphasizes three elements: autonomy or autonomous power to address cultural distinctiveness, power sharing, and compensatory justice or social affirmative action. Another important part is the BOL which provides key features in details to govern the Autonomous Region in the Philippines.

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความและบทวิจารณ์หนังสือทั้งหมดในวารสารฉบับนี้จะเป็นอีกหนึ่งความมุ่งมั่นของวารสารที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแหล่งข้อมูล องค์ความรู้ และพื้นฐานแนวคิด อันนำไปสู่การพัฒนาต่อยอดต่อการเรียนการสอน การค้นคว้าวิจัยด้านสังคมและการเมือง และการยกระดับประเทศทั้งระบบเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการนำประเทศไทยสู่ระดับการเปลี่ยนแปลงเพื่อจะนำไปสู่การสร้างสรรคการเมืองการปกครองในท้ายที่สุด